

РЕШЕНИЕ

№ 6818

гр. София, 08.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 10.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на
прокурора Тафров, като разгледа дело номер **4002** по описа за **2013** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, вр. чл. 254, ал. 1 от ЗМВР.

Образувано е по искова молба на Ц. И. Н. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу
Министерство на вътрешните работи, за заплащане на обезщетение на основание чл.
254, ал. 1 от ЗМВР, за времето през което е останала без работа вследствие на
незаконособразна заповед на министъра на вътрешните работи, в размер шест
брутни заплати, равняващи се на 5865 лв., заедно със законната лихва за забава в
размер на 167,63 лв. от 17. 11. 2012 г. до датата на предявяване на исковата претенция
и направените по делото разноси.

С молба 12. 06. 2013 г., ищцата е посочила, че предявява иска си и срещу Главна
дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, като втори ответник.

В откритото съдебно заседание, ищцата чрез процесуалния си представител,
поддържа така предявените искове при условията на евентуалност. Не оспорва, че ѝ е
изплатено обезщетение, но твърди, че следвало да ѝ се изплати цялата сума, след
което ищцата да заплати дължимия данък. Подробни съображения представя в
писмени бележки. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи, чрез процесуалния си
представител, счита исковата молба за неоснователна. Претендира че надлежен
ответник по иска следва да бъде Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на
населението”, като самостоятелно юридическо лице, тъй като длъжността на ищеца, е
преминала към тази дирекция. По същество, моли да се отхвърли иска, тъй като в хода

на производството претендираното обезщетение е заплатено на ищцата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Втория ответник - Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, в писмения си отговор на исковата молба счита, че не следва да бъде ответник по иска, но в случай че бъде допуснат до разглеждане – признава иска. В съдебното заседание, процесуалния му представител оспорва иска, като твърди че ищцата е останала без работа по нейна вина, поради което не ѝ се дължи обезщетение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищцата Ц. И. Н., е заемал длъжността специалист IV степен (главен счетоводител) във „Финансово осигуряване” към Областно управление „Гражданска защита” – Т. при Главна дирекция „Гражданска защита” – МВР.

Със заповед № К 3533 от 01. 04. 2011 г. на министъра на вътрешните работи, е прекратено служебното правоотношение с ищцата.

С Решение № 5535 от 18. 04. 2012 г. по адм. д. № 7913 / 2011 г. по описа на ВАС, е отменена като незаконосъобразна заповед № К 3533 от 01. 04. 2011 г. на министъра на вътрешните работи. Решението на съда, е оставено в сила с Решение № 13686 / 01. 11. 2012 г. по адм. д. № 7209 / 2012 г. на ВАС – петчленен състав.

С искова молба от 26. 02. 2013 г., е сезиран СРС, за присъждане на обезщетение, на основание чл. 254, ал. 1 от ЗМВР, както и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Производството пред СРС, е прекратено с определение от 04. 03. 2013г. и изпратено по подсъдност на Административен съд София – град, с мотиви че след влизането в сила на АПК, исковете за обезщетение следва да се разглеждат от съответния административен съд.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

С исковата молба, по която е образувано настоящото производство са предявени обективно съединени иска срещу ответника Министерство на вътрешните работи, като при условията на евентуалност и срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”.

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По отношение на иска с правно основание чл. 254, ал. 1 от ЗМВР.

Съгласно чл. 254, ал. 1 от ЗМВР, при незаконно прекратяване на служебното правоотношение държавните служители в МВР имат право на обезщетение в размер, изчислен по реда на чл. 256 към момента на прекратяването, за времето, през което са останали без работа, но за не повече от 6 месеца. Когато през това време са работили на по-нископлатена работа, те имат право на разликата във възнагражденията.

В конкретния случай, е налице първата хипотеза на чл. 254, ал. 1 от ЗМВР, като видно от представения по делото копия от трудовата и служебна книжка, ищцата не е работила на друго място, възнаграждението от което евентуално да се приспадне от дължимото обезщетение.

Видно от приложеното удостоверение от ГД „ПБЗН”, брутното и нетното обезщетение е в размер на 977,50 лв. или за шестте месеца същото е в размер на 5865 лв., който размер се претендира и от ищцата.

В случая, безспорно е налице уволнение, признато от съда за незаконно с влязло в

сила решение. През този период ищцата не е работила на друга работа, поради което ѝ се дължи обезщетение в пълен размер.

Съдът счита за неоснователни изложените от ответника доводи, с които оспорва пасивната си легитимация по иска, като счита, че ответник следва да бъде ГД „ПБЗН”, тъй като длъжността на ищцата била преминала към нея.

Съгласно чл. 205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Безспорно, в случая незаконосъобразния акт от който са произлезли вредите е именно заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на министъра на вътрешните работи. Без значение за този иск е дали длъжността е преминала към друга администрация, тъй като именно с посочената по-горе заповед е прекратено служебното правоотношение с ищеца и впоследствие същата заповед е обявена за незаконосъобразна. Оставането без работа е вследствие издадената незаконосъобразна заповед на министъра на вътрешните работи, поради което надлежен ответник по иска следва да бъде именно Министерството на вътрешните работи.

В същото време, по делото е представено (стр. 75) платежно нареждане съгласно което на Ц. Н. е заплатено обезщетение в размер на 5278,50 лв. Видно от писмената молба на процесуалния представител на МВР, така изплатеното обезщетение е след приспадане на дължимия данък от 10 % ($5865 - 586,50 = 5278,50$), поради което исковата претенция е удовлетворена изцяло.

От страна на процесуалния представител на ищеца не се оспорва получаването на обезщетението, но се твърди, че сумата от 586,50 лв. неправилно е удържана, а е следвало да се изплати цялото обезщетение и след това данъчно задълженото лице да си заплати данъците. В същото време не е направено изменение на иска, в посока на неговото намаляване, тъй като очевидно част (по-голямата) от претендираната сума вече е заплатена, поради което искът за сумата от 5278,50 лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

По отношение на сумата от 586,50 лв., за която не се спори, че е удържана при източника за заплащане на дължимия данък, съдът счита че иска също е неоснователен.

На основание § 1, т. 26, б. „б” от ДР на Закона за данъците върху доходите на физическите лица, „трудова правоотношения” са: правоотношенията с държавни служители и правоотношенията между министъра на отбраната и министъра на вътрешните работи или упълномощени от тях длъжностни лица - от една страна, и служещите в съответните министерства - от друга.

В чл. 24, ал. 2, т. 8 от ЗДДФЛ са посочени изчерпателно обезщетенията, които не влизат в облагаемия доход и доколкото не са посочени тези обезщетения по чл. 254 от ЗМВР, по аргумент за противното, следва същите да се включат в този облагаем доход.

Съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗДДФЛ, авансовият данък за доходи от трудови правоотношения се определя от работодателя месечно на базата на месечна данъчна основа, а на основание ал. 5 на същия член, данъкът по ал. 4 се удържа от работодателя при окончателното изплащане на облагаемия доход, начислен за съответния месец.

Предвид изложеното съдът намира, че правилно от страна на платеща на дохода е удържан дължимия данък в размер на 10 % от сумата на обезщетението,

поради което и искането за заплащане на сумата от 586,50 лв. е неоснователно.

Доколкото цялата претендирана сума е заплатена на ищеца, макар и в хода на процеса, предявения иск следва изцяло да се отхвърли.

В същото време, доколкото искът срещу втория ответник Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, е предявен при условията на евентуалност и след като иска срещу главния ответник е отхвърлен, макар и поради факти настъпили в хода на процеса, съдът дължи произнасяне и по евентуалния иск, който обаче е неоснователен и следва да се отхвърли, тъй като активно легитимиран ответник по изложените по-горе съображения е именно Министерство на вътрешните работи.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

След като по изложените по-горе съображения съдът счита за основателен и доказан основния иск за заплащане на главницата, макар и да се отхвърля иска, това става поради настъпило плащане в хода на процеса, поради което съдът следва да се произнесе и по иска за заплащане на лихвата върху неизплатеното в срок задължение. Съгласно чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

На основание чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

В случая, с молба вх. № Ж-9657 / 16. 11. 2012 г. (стр. 11 от делото на СРС) ищецът е заявил пред ответника – МВР, че не желае да заеме длъжността си, като го е поканил да заплати дължимото му обезщетение.

При това положение от датата на поканата до датата на предявяване на исковата молба се дължи законната лихва за забава, която при изчисление от страна на съда правилно е определена в размер на 167,63 лв., така както е и приложение лихвен лист по делото пред СРС, поради което следва да се уважи изцяло.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ще следва ответника да заплати на ищцата, направените по делото разноски. По делото е представено (стр. 56) адвокатско пълномощно, като договореното и заплатено възнаграждение е в размер на 1400 лв., както е заплатена и държавна такса в размер на 10 лв.

Макар и съдът да намира, че адвокатското възнаграждение е прекомерно завишено, което не съответства на фактическата и правна сложност на делото приключило в едно заседание и с оглед безспорността на обезщетението, като спора се състоеше само по отношение легитимирания ответник, поради липсата на направено възражение за прекомерност, по аргумент за противното от чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът не може да го намали.

В същото време, макар и да отхвърля иска за заплащане на обезщетение, поради извършеното плащане в хода на процеса, доколкото главния ответник с поведението си е станал причина за завеждане на иска, разноските следва да се възложат върху него, на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на Ц. И. Н. от [населено място], срещу Министерство на вътрешните работи, за заплащане на обезщетение на основание чл. 254, ал. 1 от ЗМВР, в размер на 5865 лв.

ОТХВЪРЛЯ евентуално предявения иск на Ц. И. Н., срещу Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, за заплащане на обезщетение на основание чл. 254, ал. 1 от ЗМВР, в размер на 5865 лв.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи – С., [улица], да заплати на Ц. И. Н. от [населено място], кв. Запад, [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 5, ап. 13, ЕГН [ЕГН], сумата от 167,63 (сто шестдесет и седем лева и шестдесет и три стотинки) лв., представляваща законната лихва на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи – С., [улица], да заплати на Ц. И. Н. от [населено място], кв. Запад, [жилищен адрес] вх. „Б”, ет. 5, ап. 13, ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 1 410 (хиляда четиристотин и десет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: